

Druhá nedel'a veľkonočná A

Jn 20. 19 - 31

12. apríl 2026

Milé sestry a bratia v Kristovi

Byť kresťanom voľakedy vypĺňalo všetky oblasti života, kresťanstvo bolo pevne spojené s celou bytosťou človeka - napríklad roľníka. Dnes sa to už tak jednoznačne povedať nedá. U väčšiny ľudí sa príslušnosť ku kresťanstvu premiešava s mnohými ďalšími pre nich vlastnými identitami, od kultúrnych a spoločenských počnúc až pri tých u mladších príslušnosťou k hudobnému žánru, či k futbalovému klubu končiac.

Čo sa nábožnosti týka, človek vie byť dnes v jednej oblasti nábožný, v inej si už s vierou nevie dať rady. Vie sa pomodliť na pútnom mieste, alebo na hrobe blízkeho človeka - v iných prípadoch ho viera príliš neoslovuje. Podľa starých merítok takéto kresťanstvo treba odmietnuť, Možno to ale tak rýchlo odsúdiť?

Dnes sme u Ježiša videli otvorenejší postoj. Apoštol Tomáš nechcel uveriť ostatným učeníkom, keď hovorili, že stretli zmŕtvychvstalého Ježiša. Tomáš sa chcel sám presvedčiť. Neuverím, kým neuvidím na vlastné oči, pokým sa nepresvedčím svojimi vlastnými zmyslami, pokiaľ sa Ho nedotknem. Touto formuláciou nevedomky spravil veľkú službu nám a našim novovekým problémom s vierou. Pretože aj my sa spoliehame predovšetkým na vlastné poznanie. To je dobré. Ale moderná doba nás zároveň priviedla k tomu, že poznanie zužujeme na to vonkajšie, čo možno overiť našimi zmyslami a takisto na obrazy a tvrdenia, ktoré si na základe zmyslového poznania vytvárame.

Tomášovi Ježiš umožnil dotknúť sa Ho. Evanjelium hovorí, že to nebol obyčajný dotyk - bol to dotyk rán. Rana znamená nielen bolesť, ale symbolizuje aj určitú otvorenosť, ktorá nás vyzýva k novému chápaniu. Ježišove rany otvárajú nový prístup k nemu, k jeho tajomnému telu. Ježišove rany súčasne naznačujú, že On je otvorený aj pre nás, chce otvoriť aj naše srdcia.

Tomáš dotykom rán spoznal Ježiša. Zvolanie: „Pán môj a Boh môj“ naznačilo, že sa Ježiša nielen dotkol, ale aj on sám bol zmŕtvychvstalým Ježišom „dotknutý“. Dotyk Pána premenil aj jeho život.

Ježiš ho pochválil a súčasne povedal: „blahoslavení, ktorí nevideli a uverili“. Naznačuje, že Boha nikdy nemôžeme poznať priamo, svojimi zmyslami. Boh vždy zostane mimo nášho priameho poznania, vždy zostane obklopený tajomstvom. Boha sa môžeme dotknúť jedine vo viere.

Napriek tomu Ježiš neodsudzuje naše ľudské pochybnosti, naše otázky a zápasy, ktorými sa snažíme vieru začleniť do svojej skúsenosti. Ježiš rešpektuje, že viera je proces, v ktorom majú svoje miesto aj pochybnosti a otázky, pretože ony nás posúvajú ďalej.

Ale ozajstná viera nakoniec vždy musí prekročiť prah toho, čo vnímame a spoznáваме bezprostredne. Boh chce naplniť naše srdcia krajším poznaním - vierou, nádejou, láskou. Chce posvätiť naše životy - vyzýva nás, aby sme nezostali uväznení sami v sebe, aby sme vykročili smerom k Druhému, k druhým.

Pritom je dôležitá vzájomná solidarita vo viere. Tomáša ostatní apoštolí pre jeho pochybnosti nevytlúčili spomedzi seba. Napriek rozdielnemu prístupu aj naďalej patrili do ich spoločenstva.

Solidarita je pre vieru dôležitá, pretože odpoveď viery sa nikdy nedeje len na osobnej rovine, ale v spoločenstve. Spoločenstvo vieru posilňuje a na druhej strane je ňou aj samo posilňované.

V príbehu o apoštolovi Tomášovi sme pravdepodobne našli aj niečo sami zo seba. Prosme dnes pri spoločnom slávení liturgie, aby sme nestratili dotyk viery, aby sme si v ňom vedeli aj navzájom pomáhať.